

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.104/2026/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Barbalics Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: Dr. Barbalics István) által képviselt 'kérelmező neve' (cím) kérelmezőnek – a ... elnök által képviselt ... Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetésére irányuló nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 34.Pk.21.521/2025/9. számú végzése ellen a kérelmező által 10. sorszám alatt és a kérelmezett által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg az állam javára, az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára – legkésőbb ezen végzés meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül – 44 610 (negyvennégyezer-hatszázöt) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

A másodfokú eljárásban meg nem fizetett további 22 908 (huszonkétezer-kilencszáznyolc) forint eljárási illeték az állam terhére marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás

[1] A kérelmező jogelődje, 'kérelmező jogelődjének neve', fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelme a Szolnoki Városi Bíróságra 2005. június 6-án érkezett, majd a perré alakul eljárásban a Legfelsőbb Bíróság Pk.VIII.24.800/2006/2. számú kijelölő végzése folytán eljáró Karcagi Városi Bíróság az ügyet egyesítette az 1.P.20.311/2006. számú ügyhöz, amelynek alperese 'alperes neve' volt.

[2] Az egyesítést követően 2006. május 30-án a bíróság a per tárgyalását felfüggesztette a Szolnoki Városi Bíróság előtt folyamatban volt 11.B.2243/2001. számú büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Kötelezte a peres feleket, hogy a büntetőper jogerős befejezéséről a bíróságot értesítsék, majd 2008. február 27-én azt az alperes jelentette be és kérte az eljárás folytatását. A 2008. május 8. napján megtartott tárgyaláson a bíróság ismét felfüggesztette a per tárgyalását a 'gazdasági társaság'-vel szemben folyó felszámolási eljárás befejezéséig és felhívta a feleket, hogy ennek megtörténtéről a bíróságot tájékoztassák, a végzés 2008. május 28-án emelkedett jogerőre. Ezt követően 2025. április 7-én az alperes kérte ismét az eljárás folytatását, azt 2025. május 26-án a bíróság el is rendelte, így jelenleg a per 1.P.20.254/2025. számon van folyamatban a Karcagi Járásbíróság előtt (a továbbiakban: alapper vagy alapeljárás).

[3] Az alapeljárásban 2025. szeptember 3-án jelentette be a kérelmező, hogy a jogelődje, 'kérelmező jogelődjének neve' XVII. rendű felperes 2015. július 30-án elhunyt, örököse 1/2-1/2 arányban a kérelmező és 'örökös neve'. A Karcagi Járásbíróság a 2025. szeptember 10-én meghozott 1.P.20.254/2025/10. számú végzésével megállapította a kérelmező jogutódlását, amely 2025. október 16-án emelkedett jogerőre. Az alapeljárás számított időtartama meghaladta a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 6. § (1) bekezdésében meghatározott észszerű időtartamot.

A kérelem és az ellenirat

[4] A kérelmező az utóbb fenntartott kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze a kérelmezettet az alapeljárás elhúzódásával összefüggésben 7455 nap figyelembevételével 2 982 000 forint összegű vagyoni elégtétel megfizetésére a 2005. június 7-től 2025. november 4-ig terjedő időtartamra. Előadta, hogy az alapper a mai napig folyamatban van. Hivatkozott – többek között – a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. § (1) és (2) bekezdésére, 6. § (1)-(2) bekezdéseire, 11. §-ára, valamint a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. §-ára.

[5] A kérelmezett az elleniratában a kérelmet vitatva annak elutasítását kérte. Azt adta elő, hogy az alapeljárás 2025. november 4-ig számított időtartama 7420 nap. Az abból levonandó és általa megjelölt négy időszakot összesen 7010 napban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság végzése

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésében kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 1 495 000 forint összegű vagyoni elégtételt, valamint 37 300 forint perköltséget, a kérelmező kérelmét ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg az állam javára 44 750 forint illetéket és megállapította, hogy a felmerült további 44 750 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[7] A végzésének indokolásában felhívta – többek között – a Pevtv. 15. § (3) bekezdését és úgy foglalt állást, hogy a kérelmezett által az elleniratban megjelölt időtartamok az ott hivatkozott indokok alapján nem voltak levonhatóak.

[8] A felfüggesztések tekintetében megállapította, hogy az alapeljárás felfüggesztésének az időtartama nem a kérelmező érdekkörében felmerült elhárítható ok miatt telt szükségtelenül, ezért az a Pevtv. 15. § (3) bekezdése szerint nem vonható le.

[9] A 2007. december 22. és 2008. január 27. közötti eltelt 67 nap vonatkozásában rögzítette, hogy a büntetőeljárásban meghozott határozat csak 2008. január 8-án emelkedett jogerőre. Az alapeljárás alperese kérte az alapper folytatását 2008. február 27-én. A büntető ítélet jogerőre emelkedése és a folytatás iránti kérelem előterjesztése között eltelt időtartam

azonban nem olyan mértékű, amely az eljárás szükségtelen elhúzódásához vezetett volna, emellett a kérelmezőtől nem is volt elvárható, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő napon az eljárás folytatás iránti kérelmet előterjessze.

[10] Az elsőfokú bíróság a 2015. július 30. napját követő időtartam tekintetében alaposnak találta a kérelmező azon hivatkozását, hogy a jogelődjének halálát követően nem volt abban a helyzetben, hogy bármilyen nyilatkozatot tegyen az alapeljárásban, így a jogutódlás megállapítását sem tudta kérni egészen addig, amíg nem szerzett tudomást a perről. A jogutódlás megállapítása iránti kérelmet 2025. szeptember 3-án terjesztette elő. A két időpont között valóban hosszabb idő telt el, ugyanakkor a kérelmező a hagyaték átadását megelőzően nem kérhette volna a jogutódlás megállapítását, azt követően is csupán akkor, amikor az eljárásról tudomással bírt, ezért nincs olyan, a Pevtv. 15. § (3) bekezdése szerinti ok, amely indokolná a kérelmezett által megjelölt időtartam levonását.

[11] Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéltábla döntéseire utalással kiemelte, hogy jelentősége van annak, hogy a kérelmező 1/2 arányban vált a jogelődje jogutódává, ezért a 2005. június 6-tól a perbeli jogutódlás jogerős megállapításáig, azaz 2025. október 16-ig eltelt időszak, 7437 nap tekintetében a felmerült vagyoni elégtétel fele összege jár a kérelmezőnek, 2025. október 17-től 2025. november 4-ig 19 napra pedig már saját jogán, teljes mértékben jogosult vagyoni elégtételre.

A fellebbezések és az észrevételek

[12] Az elsőfokú bíróság végzésével szemben a kérelmező és a kérelmezett is fellebbezést terjesztettek elő.

[13] A kérelmező a fellebbezésében kérte az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását és a megállapított 1 495 000 forint összegű vagyoni elégtételen felül a kérelmezett kötelezését további 1 487 000 vagyoni elégtétel és további 44 750 forint elsőfokú, illetve ugyanezen nagyságú másodfokú perköltség megfizetésére, valamint az elsőfokú illetékfizetési kötelezettsége alóli „mentesítésre”. Azt adta elő, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlata szerint a jogutódokat a polgári bírósági eljárásnak a jogelőd által indított eljárás kezdő időpontjától megilleti a nem vagyoni kártérítés. A jogutód(ok) a jogelőd jogán, az alapügy kezdő időpontjától, alanyi jogon jogosultak az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: EJEE) 6. cikke szerinti tisztességes bírósági eljárás megsértése miatti alapjogsérelem esetén érdemi jogvédelmet és méltányos elégtételt (non pecuniary damage) kérni az EJEB-től. Ezzel összhangban van a hazai jogi szabályozás is.

[14] A kérelmező hivatkozott arra, hogy az alapperben irányadó a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 62. § (3) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 48. § (5) bekezdése szerint (is) a jogutód a (perből elbocsátott) jogelődjének helyébe lép. Ez azt jelenti, hogy a kérelmező jogelődje jogán és a halála pillanatában, 2016. május 24-én bekövetkezett anyagi jogi jogutódlással, majd 2025. október 16-tól perbeli jogutódlással 2005. június 15. napjától az alapper felperese. Sem a Pevtv., sem az EJEE, sem az EJEB joggyakorlata nem korlátozza az egyezményesértés áldozatának a vagyoni elégtételhez („non-pecuniary damage”) való alapjogát. Sem a hazai tételes jogi szabályozásban, sem az EJEE

rendelkezéseiben, sem az EJEJ joggyakorlatában nincs rendelkezés az alapjog sérelmének megállapítása esetén a méltányos elégtétel, illetve a vagyoni elégtétel összegének csökkentésére azon az alapon, hogy a jogelőd helyébe nem egy, hanem több jogutód lép.

[15] A Kúria Pfv.III.21.108/2016/9. számú precedensképes ítéletének és az Alkotmánybíróság 23/2018 (XII. 28.) AB határozatának a felhívásával kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság előzőekkel ellentétes döntése a rá vonatkozó, Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat figyelmen kívül hagyta, ezért contra constitutionem vált önkényessé, és így az érintett felek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta. Utalt arra, hogy a fellebbezéséhez csatolt Pócza és mások kontra Magyarország (no. 13353/21) ítéletben az EJEJ az egyik hitelező három örököse részére személyenként ugyanakkora összegű kártérítést állapított meg és az elsőfokú végzéssel ellentétben nem harmadolta meg annak mértékét.

[16] A kérelmezett a fellebbezésében az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását és a marasztalási összeg 763 400 forinttal történő csökkentését kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú végzés sérti a Pevtv. 15. § (3) bekezdését, továbbá a Pp. 7. §-ában foglaltakat. A kérelmező 2025. október 16-án vált felle a eljárásban, a jogutód perbelépését engedélyező végzés jogerőre emelkedésével. 2015. július 30. és 2025. október 16. napja között (3732 nap) sem a jogelőd, sem a jogutód nem volt fél az eljárásban, így a Pevtv. 7. § (1) bekezdése alapján erre az időszakra vagyoni elégtétel nem jár. A kérelmező csak 2025. szeptember 3-án jelentette be a jogutódlás tényét, ezért a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján nem számítható bele az alapeljárás időtartamába a jogerős hagyatékátadó végzést követő 30 napos türelmi időt követően a bejelentéséig eltelt 3547 nap.

[17] A kérelmező az észrevételében kérte a fellebbezése „elfogadását” és a kérelmezett fellebbezésének az „elutasítását”. Kiemelte, hogy a kérelmező alapjogi sérelme miatti vagyoni elégtétel nem osztható, az minden jogutódnak/örökösnek a személyek számától függetlenül azonos mértékben és feltételekkel járó kompenzáció. Az alapper elsőfokú bírósága egyébként elmulasztotta a félbeszakadás megtörténtének és a jogutódlások fellebbezhető végzéssel történő megállapítását, az pedig nem a kérelmező terhére eső mulasztás. A kérelmező terhére rótt – kimentett – mulasztás nem akadályozta a per folytatását, és az ítélet időben történő meghozatalát.

[18] A kérelmezett az észrevételében kérte a fellebbezése szerint az elsőfokú végzés megváltoztatását, és a kérelmező fellebbezési indokainak az „elutasítását”.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[19] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés kérelemnek 731 400 forint vagyoni elégtétel részében helyt adó rendelkezéseit, a fellebbezéseket pedig megalapozatlannak találta.

[20] Az ítéltábla a Pp. 389. §-ára tekintettel a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelem korlátai között gyakorolhatta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, amelyből helyes jogi következtetésekre jutott, alapvetően helytállóan értelmezte és

alkalmazta a Pevtv. 7. § (1) bekezdését és 15. § (3) bekezdését a 2015. július 30. és 2025. október 16. között, valamint a 2007. december 22. és 2008. február 27. között eltelt időszakok tekintetében.

[21] Az ítéltábla a fellebbezésekkel összefüggésben az anyagi jogi felülbírálat körében a következőket emeli ki:

[22] Az ítéltábla már számos alkalommal foglalkozott a vagyoni elégtételhez való jogosultsággal és az ahhoz kapcsolódó jogutódlással (lásd például Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.142/2026/2. számú végzés). Ennek kapcsán következetes és állandó értelmezést alkalmazott, amely során nem került ellentétbe a nem vagyoni sérelmek, valamint az észszerű idő sérelmének kompenzálásával kapcsolatos hazai alkotmánybíróági és EJEB gyakorlattal sem. Az alapjogi jogsérelem miatti bírósági eljárás kezdeményezése nem a sérelmet elszenvedett személyéhez kötött. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:54. § (1) bekezdésén alapuló személyiségi jogok akár élők közötti, akár halál esetére szóló jogutódlásának kizártságával szemben a tisztességes eljáráshoz való jog részeként értelmezendő, személyiségi jognak nem minősülő észszerű időn belüli eljáráshoz való alapjognak a sérelmével összefüggésben nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely szerint az ezen alapuló igények személyhez kötődnek, ezért e jogviszony tekintetében az élők közötti és a halál esetére szóló anyagi jogi jogutódlás sem kizárt. Ebből következően azok a kérelmező fellebbezésében felhívott bírósági döntések, amelyek a személyiségi jogok megsértése miatti igényekre vonatkoznak, a vagyoni elégtétel iránti ügyekben értelemszerűen nem lehetnek irányadók.

[23] A Pevtv. 7. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A vagyoni elégtételhez való jog alapja, hogy az eljárás figyelembe vehető időtartama meghaladja a törvényben meghatározott észszerű időtartamot és annak érvényesítésére a fél jogosult. A törvényi rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy amennyiben valamelyik fél a perbe annak későbbi szakaszában lép be, azonban a per figyelembe vehető időtartama meghaladja annak észszerű időtartamát, úgy vagyoni igény érvényesítésére válik jogosulttá, függetlenül attól, hogy a perbeli részvételét követő időszak önmagában nem haladja meg a törvényi észszerű időtartamot.

[24] A vagyoni elégtétel intézményét a jogalkotó az EJEB Gázsó kontra Magyarország ügyben meghozott ítéletében foglalt felhívás alapján, az EJEE 13. cikkében foglalt követelmény teljesítése érdekében vezette be a jogrendszerbe. Mivel a jogintézmény bevezetésére az EJEE végrehajtása érdekében került sor, ezért a törvény alkalmazása során figyelemmel kell lenni az EJEB gyakorlatára is, ugyanakkor a nemzeti szabályozások a tisztességes eljárás követelményének érvényesülése érdekében egymástól eltérőek lehetnek. Az EJEB a Szaxon kontra Magyarország ügyben (no.54421/21.) a Pevtv. szabályozását, az alapjogi sérelem orvoslását, kompenzációját és kialakított gyakorlatát kellően hatékonynak találta.

[25] Helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság, hogy a jogutód a perből elbocsátott jogelődjének helyébe lép, a jogelőd elbocsátásáig végzett perbeli cselekmények és az addig meghozott bírói határozatok vele szemben is hatályosak [az alapperben alkalmazandó 1952.

évi Pp. 62. § (3) bekezdése]. A perrendtartás a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekinti, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, a jogutódlással a perben a teljes körű jogfolytonosságot kívánja biztosítani. Mindebből következően a vagyoni elégtétel iráni követelés – eltérő törvényi rendelkezés vagy a felek eltérő megállapodása hiányában – a jogfolytonosnak minősülő jogutódot illeti meg a Pevtv. alapján számítandó, vagyoni elégtétel alapjául szolgáló teljes időtartamra. Ezért a kérelmező – az alapper tényei alapján – érvényesíthette a perbeli jogelődjének perbeli részvételére eső időtartamára is a vagyoni elégtételt, de nem azért, mert a vagyoni elégtétel iráni követelés tekintetében következett be – anyagi jogi – jogutódlás, hiszen a jogelődöt ilyen követelés a halála időpontjában nem is illette meg, hanem azért, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a kérelmező vett volna részt (lásd például Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.032/2023/2. számú végzés, megjelent: BDT2023. 4700.).

[26] A bírói gyakorlat abban is állást foglalt, hogy az eljárási többes jogutódlás esetén – az előzőek szerint nem vitatva, hogy a jogutód perbeli részvételétől az észszerű idő megsértése a saját sérelme – a jogelődöt megillető vagyoni elégtétel a jogutódokat együttesen vagy egészében külön személyenként illeti-e meg, utóbbi esetben voltaképpen megtöbbszörözve a vagyoni elégtétel összegét. A Pevtv. a jogutódlás tekintetében semmilyen szabályt nem tartalmaz, ezért több jogutódot megillető vagyoni elégtételre jogosultság meghatározása során a bíróságoknak tekintettel kellett lenni az Alaptörvény 28. cikkéből és a Pevtv. 9. § (4) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó Pp. Preambulumából is következő iránymutatásokra, különösen a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezésének és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatásának az elismert céljára. Ennek során kiemelten kellett értékelni, hogy a jogalkotó a vagyoni elégtételt az igazságszolgáltatási tevékenység hatékonyságának ösztönzése, a polgári peres eljárások elhúzódásával szembeni hatékony jogorvoslat megteremtése céljából vezette be és egy olyan modellt alkotott, amely számszerűsíthetően az eljárás időtartamához és a jogosultak perbeli részvételéhez kapcsolta annak mértékét.

[27] A kérelmező jogelődje pedig napi 400 forint vagyoni elégtételre és nem napi 2*400 forint vagyoni elégtételre vált jogosulttá a Kormányrendelet 1. § (2) bekezdése alapján. A jogutód kérelmezőnek az észszerű időn belüli befejezéshez való joga a személyében csak akkortól érvényesülhetett, hogy félként az alapperben részt vesz, azt megelőzően csak a jogelődje perbeli részvétele miatt vált jogosulttá vagyoni elégtételre. Az alapjogi sérelem ugyan nem osztható, azonban ezt a sérelmet a perbe lépéséig nem a kérelmező, hanem a jogelődje szenvedte el, azaz erre az időre nem az ő jogsérelmét kell kompenzálni, hanem a jogutódlás folytán vált jogosulttá a jogelődjének erre az időre járó vagyoni elégtételére. Az a jogkövetkezmény, hogy az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kellett tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig részt vett volna mindkét jogutód, nem eredményezheti azt, hogy ők több vagyoni elégtételre lennének jogosultak, mint amely jogelődjüket összesen megillette volna. Az ellenkező értelmezés ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható helyzethez vezetne, hogy az eljárás elhúzódásáért felelős bíróság fizetési kötelezettsége nem attól függene, hogy hány fél részére okozott sérelmet, hanem hogy a sérelmet szenvedett félnek hány jogutódja van. Ha a perben részt vett félnek több jogutódja van, akkor az egyes jogutódok a perbelépésük engedélyezéséig nem a jogelődjüket megillető vagyoni elégtétel egészére, hanem erre az időszakra együttesen jogosultak arra a vagyoni elégtételre, amely jogelődjüket összesen megillette volna. A jogutódlás nem eredményezheti a jogszabály szerint járó vagyoni elégtétel megsokszorozódását (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.313/2025/2. és Pkf.II.20.125/2026/2. számú végzések).

[28] Nem mond ennek ellent az EJEB hivatkozott gyakorlata sem. A kérelmező által felhívott ügyekben, amelyek esetében az állam megállapodás keretében vállalt fizetési kötelezettséget a kérelmezők felé, az EJEB határozata csupán annyit tartalmaz, hogy az egyezséget a bíróság tudomásul vette, de a jogutódot megillető követelés általános szabályairól irányadó rendelkezéseket nem tartalmaz. Az EJEB által megítélt igazságos elégtétel összegére részletes, annak összegét előre is konkrétan meghatározhatóvá, kiszámíthatóvá tévő szabályozás nincs is, még annak figyelembevételével sem, hogy az EJEB törekszik e körben standardizált szabályok kialakítására. Az összecszerűség egyedi mérlegelése mellett ezért nem tehető olyan megállapítás, hogy az EJEB kötelezően a jogutódok számától függetlenül azonos mértékű jóvátételt ítél meg. A Pevtv. alapján megítélt vagyoni elégtétel összege a figyelembe vehető konkrét napok számának és a Kormányrendeletben meghatározott napi tételnek a szorzata. Ebből következően a magyar szabályozás esetében egyértelműen meghatározható, hogy a jogelődöt milyen mértékű vagyoni elégtétel illetné meg. Nem következik ellenkező eredmény a magyar bírósági és alkotmánybírósági gyakorlatból sem. A Kúria felhívott döntése egyrészt nem alapjogvédelmi, hanem személyiségvédelmi pénzbeli szankció jogutódlásában foglalt állást, másrészt nem is foglalkozott az összegnek a jogutódok közötti megosztásával. Az Alkotmánybíróság pedig a tisztességes eljárás követelményét és ezzel kapcsolatban a bíróságokra irányadó értelmezési követelményeket elemezte, de nem érintette a jogutódlás kérdéskörét.

[29] A kérelmezettnek a jogutódlással kapcsolatos fellebbezési hivatkozása sem volt helytálló. Éppen az előzőekben részletezett jogfolytonosságból következően nem lehet figyelmen kívül hagyni azt az időszakot, ami a jogelőd halála és a jogutódlás jogerős megállapítása között eltelt, hiszen a jogutódlás alapján úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a jogutód vett volna részt. Az ellenkező értelmezés szembekerülne a vagyoni elégtétel szankciós jogalkotási céljával, hiszen jogkövetkezmény nélkül maradna a félbeszakadással és a jogutódlással kapcsolatos időmúlás, holott a Pevtv. rendszerében a 2. § (1) bekezdésében írt, az elsőfokú eljárás kezdőnapjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig tartó számított időtartamban nincsenek vagyoni elégtételre alapot adó szünetek.

[30] A kérelmezettnek a jogutódlás késedelmes bejelentésével kapcsolatos további levonás iránti fellebbezési hivatkozása sem volt helytálló. A Pevtv. 15. § (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el. Ezen kimentési ok tekintetében tehát helyesen vizsgálta azt az elsőfokú bíróság, hogy az alapeljárásban merült-e fel a kérelmező érdekkörében olyan elhárítható ok, amely miatt az eljárás időtartama – illetve annak a kérelmezett által hivatkozott része – szükségtelenül telt el. Kiemeli azt az ítéltábla, hogy önmagában a kérelmező érdekkörében jelentkező mulasztás még nem ad alapot az időtartam levonására, csak akkor, ha kizárólag emiatt – és nem más okból is – telt el az idő szükségtelenül (lásd ebben az értelemben: Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.155/2023/2. és Pkf.II.20.041/2025/3. számú végzések). A felszámolási eljárásra tekintettel elrendelt felfüggesztés időtartama alatt joghatályos cselekmények nem folyhattak, ezért addig ez bizonyosan nem okozhatta az eljárás elhúzódását.

[31] Az ítéltábla hangsúlyozza ezzel összefüggésben azt is, hogy egyrészt a kérelmezett maga is azt állította az elleniratában (5. oldal), hogy a felfüggesztések eredményezték az eljárás elhúzódását, és bár másodlagosan hivatkozott a jogutódlás késedelmes bejelentésére, a félbeszakadás és a felfüggesztés jogi kapcsolatára vonatkozó védekezést először a fellebbezésben tett, amelyre azonban a Pp. 373. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban már nem volt lehetősége. Az ítéltábla a teljesség kedvéért utal azonban ezzel összefüggésben arra is, hogy ebben az eljárásban nem bírálható felül az alapügyben eljáró bíróság pervezetésének helyessége, az esetlegesen elkövetett eljárási szabálysértés ugyanis nem vizsgálható és nem vehető figyelembe a kérelmezett javára (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.113/2026/2. számú végzés).

[32] A kérelmezett fellebbezése az előzőekben kifejtett okokból megalapozatlan volt a jogutódlás 2025. szeptember 3-i bejelentéséig terjedő időszak vonatkozásában. A kérelmezett a felfüggesztett eljárás 2025. május 26-i folytatását követő időtartamra vonatkozóan nem tett arra előadást, hogy a jogutódlás bejelentéséig miért történt volna szükségtelen időmúlás, a peradatok alapján pedig nem is merült fel olyan eljárási cselekmény, amelyet éppen a kérelmező késedelmesnek állított bejelentése folytán lehetett volna csak késedelmesen elvégezni. Rámutat arra az ítéltábla, hogy a Pevtv. 14. § (2) bekezdés f) pontjában foglaltak ellenére a kérelmezett az elleniratában nem vezette le, hogy az előző időszakban milyen eljárási cselekmények történtek és ezek közül melyek azok, amelyeket a jogutódlás 2025. szeptember 3-i bejelentése után meg kellett ismételni, hiszen kizárólag így igazolhatta volna, hogy a jogutódlás késedelmes bejelentése mekkora szükségtelen pertartam-növekedést okozott. Mivel azonban a kérelmezett erre az elleniratában nem tért ki, ezért ezen időszakot sem lehetett a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyni.

[33] Helytállóan döntött arról is az elsőfokú bíróság, hogy a 2007. december 22. és 2008. február 27. között eltelt 67 nap a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján az alapeljárás számított időtartamából nem vonható le. A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás szerint a 2007. december 22-i büntető ítélet 2008. január 8-án emelkedett jogerőre. Mindezen tényeket ugyan valóban nem a kérelmező jogelődje jelentette be, azonban az alapper alperese által 2008. február 27-én benyújtott folytatás iránti kérelemre tekintettel a kérelmező esetleges mulasztásától függetlenül, nem telt el annyi idő, amely az alapeljárás szükségtelen elhúzódását okozta volna.

[34] Mindezek alapján az elsőfokú végzés megváltoztatására nem volt lehetőség, ezért az érdemben helyes elsőfokú végzést az ítéltábla a Pp. 389. §-a folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján a fellebbezéssel érintett részében helybenhagyta.

Záró rész

[35] A fellebbezések nem vezettek eredményre, ezért a felek maguk viselik a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket. A kérelmezett nem terjesztett elő másodfokú költség iránti igényt, a kérelmező pedig sem a fellebbezésében, sem a kérelmezett fellebbezésére tett észrevételében nem szabályszerűen számította fel az eljárási költségét, az ugyanis pontos jogszabályhely és összegszerű megjelölés, tényleges felszámítás hiányában nem felelt meg a Pp. 81. § (2) bekezdésében rögzítetteknek, ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (5) bekezdése szerint a másodfokú költség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése és 82. § (3) bekezdése alapján nem rendelkezett.

[36] A fellebbezési illetékek alapját a másodfokú eljárásban az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése értelmében a kérelmező fellebbezése tekintetében 1 487 000 forintban, míg a kérelmezett fellebbezése vonatkozásában 763 600 forintban állapította meg, a másodfokú eljárás illetékeinek a mértékét pedig az Itv. 47. § (1) bekezdése szerint 44 610 forintban, illetve 22 908 forintban határozta meg.

[37] A másodfokú eljárásban a fellebbezése tekintetében pervesztes kérelmezett az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a feleket az Itv. 62. § (1) bekezdés m) pontja szerint megillető tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett eljárási illetékből a kérelmező a pervesztességére eső 44 610 forintot köteles megfizetni a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján. A további 22 908 forint eljárási illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[38] Tájékoztatja az ítéltábla a kérelmezőt, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Ha a kérelmező az illeték megfizetésére történő jelen felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályokat kell alkalmazni.

[39] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 391. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[40] Ez ellen a végzés ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pevtv. 9. § (4) bekezdése folytán irányadó a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 1. §-a és a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2026. április 9.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró